

ЛЕЛЕКИ

У нашій сім'ї дуже шанували лелек. А я просто пишався перед усіма сусідами – ні в кого немає лелек, а в нас живуть.

Жили лелеки на великому круглому гнізді, виплетеному з паліччя. Жили весело, клопітливо. Дружили з усіма горобцями нашої вулиці. Ті розбійники свої гнізда мостили тільки в лелечому гнізді. Мабуть, розуміли, що тут вони в цілковитій безпеці.

Кожної весни наші лелеки виводили пташат. Коли з'являлися маленькі, старі лелеки не гуляли. Так і снували з подвір'я на болото, а з болота на подвір'я. Лелечата були ненаситні: хоч скільки носи їм їжі – усе витягують дзьобики, усе їсти просять.

Цього літа старі лелеки вирощували чотирьох пташенят. Дуже швидко вирости лелечата. Уже не сиділи, а ставали на краю гнізда, нетерпляче махали крилами.

Нарешті одного прохолодного ранку я побачив, що наші лелеки кружляють над селом. Але чому молоді розгублено снують у небі, а старі повертаються до гнізда? Тільки тепер я помітив, що не всі пташата покинули гніздо. Одне з них сиділо й заздрісно дивилося в небо. Старі лелеки посідали на гнізді й почали щось розповідати лелечаті. Клекотіли на ціле село, усе переконували в чомусь ледачу дитину. Мабуть, казали: «Досить тобі, ледарю, сидіти, розпростуй крильця, летімо з нами в небо».

Старі лелеки знялися з гнізда. Лелеча залишилося на місці.

Наступного ранку лелеки знову кружляли в небі. Було їх дуже багато. Видно, з усього села зібралися до гурту. Лелеча сумувало наодинці. Лелеки покружляли й непомітно відпливли за село.

Три дні минуло, а лелеки не з'явилися. Самотнє лелеча сиділо на гнізді. Воно було голодне й заженене.

Тоді я не витримав. Поліз на в'яза, дістав упертого птаха. Коли зніс на землю, побачив: воно ж калічка. Одне крильце в нього зовсім засохло, було безсиле.

Живе тепер те лелеченя в нас. Ми його годуємо й доглядаємо. Воно чекає весни.

Жду весни і я. Хай зійдуть сніги, полізу на в'яза, посаджу на гніздо лелеченя, а там і старі лелеки повернуться! Ото буде радості, ото щаслива буде лелечиха!